

тията си, търси други развлечения отъ развлеченията на домътъ и семейството; когато донася въ жилището си досадата, крамолата и студенината; и когато се засмива само томува който дойде да прѣкъсне неговата съпружеска дружба.

Трѣбва да се избѣгватъ, несъмнѣно, тѣзи твърдѣ евтини укори които хвърлятъ върху мъжътъ всичкитѣ погрѣшки на жената. Но, питамъ, трѣбва ли да се оплаква мъжътъ, който се наслаждавалъ съ свобода прѣди женидбата, който можаше да продѣлжи свободата си до тогава до когато обичаше, който е билъ свободенъ въ изборътъ, и който съ повече опитность, може по малко да се излжже съ изборътъ, — трѣбва ли той да се оплаква отъ товарътъ на домашний животъ, и за бояката на досадата си да си отплаща на тая която е обсадена съ грижитѣ и скръбитѣ на майчинството? И какво трѣба да стане съ една искревна душа която, като се е надѣвала да намѣри въ женидбата единъ приятель, единъ защитникъ, единъ угѣшителъ, се вижда изоставена, прѣзирана, излжгана, и прѣдадена безъ защита на негодуванието на досадата и на всичкитѣ опасности на едно разочаровано въображение?

Мъжътъ не трѣбва да забравя че той е триггълний камъкъ на семейството, че той може да му направи и много добро и много зло; той не е само отговоренъ, но той е най много отговоренъ. А, мѣжду това, семейството се счита за твърдѣ лѣсно нѣщо, за което се мислимъ всякогашъ доста пригтовени: ние се женимъ или отъ досада, или отъ насита, или отъ интересъ, или отъ често-